

HET „BEETSHUIS" TE UTRECHT.

Het huis waar Nicolaas Beets te Utrecht woonde vanaf 1854 tot 1903 en waar hij dus zijn bekende „Camera Obscura" schreef, is eenige dagen voor het publiek opengesteld geweest ten bate van het Plaatselijk Steuncomité. Door eenige dames en heeren werden enkele tafereeltjes uit de Camera aansohouwelijk voorgesteld. Hierboven de heer en mevrouw Beets, temidden der deelnemers.

De Familie Kegge.

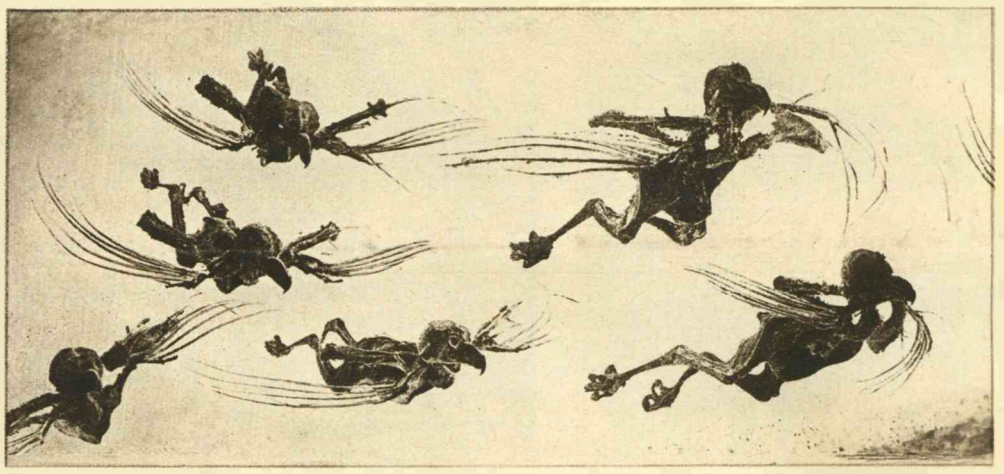
UIT DE „CAMERA OBSCURA".
Keesje, het Diakenhuismannetje met Koosje en de Baker.

Robertus Nurks, Hildebrand en Boerhave.

Het bestuur der Vereeniging van Beeldende Kunstenaars „De Rotterdammers". V. l. n. r. E. Rensburg (secr.) H. v. Oosterzee, J. Gidding, Mej. J. de Graaff, J. Sirks, H. Melis (voorzitter en stichter). Op de foto ontbreken G. Altmann en Mej. v. Dantzig.

DIRK NIJLAND. — VOGELSKELETTEN.

DE ROTTERDAMMERS

Voor een stad als Rotterdam was het toch eigenlijk abnormaal, dat er tusschen de beeldende kunstenaars zoo goed als geen verband bestond. Den Haag heeft „Pulchri", Renkum „Pictura Veluvensis", Laren zijn Schildersvereeniging.... En Rotterdam is niet alleen een stad van zwoegende werkers op handelsgebied. Voor de kunst is er immer gróóte belangstelling geweest. En is er tegenwoordig een klasse menschen denkbaar zonder vereeniging?

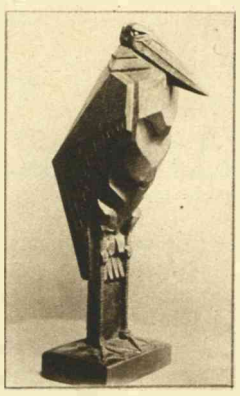
Het initiatief van den heer Melis heeft dan ook tot resultaat gehad dat een Vereeniging van beeldende kunstenaars is opgericht „De Rotterdammers", waarvan aanstonds tal van bekende schilders en tal van beginnelingen lid werden. En reeds nu, circa drie maanden na de oprichting gaven „De Rotterdammers" hun eerste expositie in den Kunstkring.

Er is zeer uiteenloopend werk op de tentoonstelling. Het bekende werk is vooralsnog het beste. Daar zijn b.v. de industrie-aquarellen van Heyenbrock, die een forschheid geven als zelden bij deze techniek te zien is. Dirk Nijland heeft zijn origineele vogelskeletten. Donker email lijkt de verf. Een wonderlijk schilderij, waartoe hij geïnspireerd werd door de kraaienskeletten, gevonden in het oude kasteel te Rhoon. Lijkt het niet een mysterieuse doodenvlucht?

In het mystische genre is het schilderij van P. C. de Moor, gedacht voor de wachtzaal van een crematorium. Een diepe symboliek spreekt uit de in licht weergegeven doodsgedachte.

Van Melis is er een knap intérieur met mooien lichtval op de vrouwenfiguur.

Veel stillevens zijn er. De twee van Seckel zijn brutaal van kleur, zonder nochtans te rammelen. Mevrouw Reuchlin-Lucardie geeft eveneens een groot stilleven, waarvan de teekening der kippen uitstekend is, doch waarvan de totaal-opzet, de schikking rond de melkkan, ons niet bekoren kan.

B. RICHTERS.
„MARABOE". (In hout).

Er is ook veel landschap. En daaronder is veel onbeheerscht werk. Werk, dat niet op een expositie behoort.

Enkele inzendingen steken daarboven uit. Zoo b.v. het stemmingsvolle „Voorjaar" van Altmann. De lichtval op het vlondertje is van een uiterst fijne schildering. En het water is stil en klaar, zooals het op een voorjaarsdag roerloos liggen kan. Daarnaast verdient „Herfstnamiddag" van Oosterzee genoemd te worden.

Rotterdam zelf, het machtige handels-Rotterdam, heeft blijkbaar weinig geïnspireerd. Alleen Sirks toont in zijn „Kolenladen" en vooral in zijn machtige „Elevator" de grootschheid van het havenbedrijf te willen weergeven in een paar goede etsen.

Knap werk is er ook van Rensburg.

Wat Dysselhof in zijn fijne aquariumstudies schilderend tracht weer te geven, zoekt Rensberg in getint etswerk.

Van het specifiek-Rotterdamsche leven zijn er slechts een tweetal paardenstukken. Beide van Van Overbeek. 't Is nog geen voldragen werk.

Zoo is in „In rust" de voorgrond te onbelangrijk en is het rechtsche span niet los genoeg van het hoofdmotief. De lichtval op het witte paard is echter goed gezien en weergegeven.

Naast de schilderkunst en een paar aardige houtsneden is de beeldhouwkunst goed vertegenwoordigd. Daartoe rekenen we dan ook het houtsnijwerk van Rickkers. Zijn „Maraboe" is mooi van lijn en uitstekend gestyleerd, een dankbaarder stuk dan de grovere „Bison".

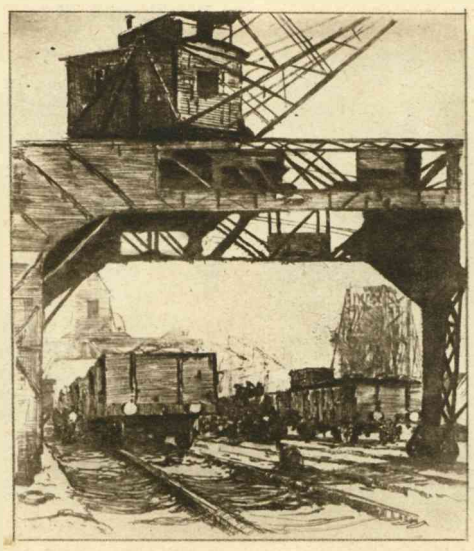
De „Danseres" van Wensing heeft een ongewone actie. Het naakt-figuurtje van Henriette Vaillant daarentegen is, hoe weinig geacheveerd in gips ook, van een voornaam-rustige opvatting.

Meer dan tachtig inzendingen vormen deze tentoonstelling. Een succes en een bewijs voor de levensvatbaarheid zeker. Mogen we van de „Rotterdammers" ook keurtentoonstellingen verwachten en mogen we ook eens een expositie tegemoet zien van werken, de stad en de Maas en het handelsleven betreffend?

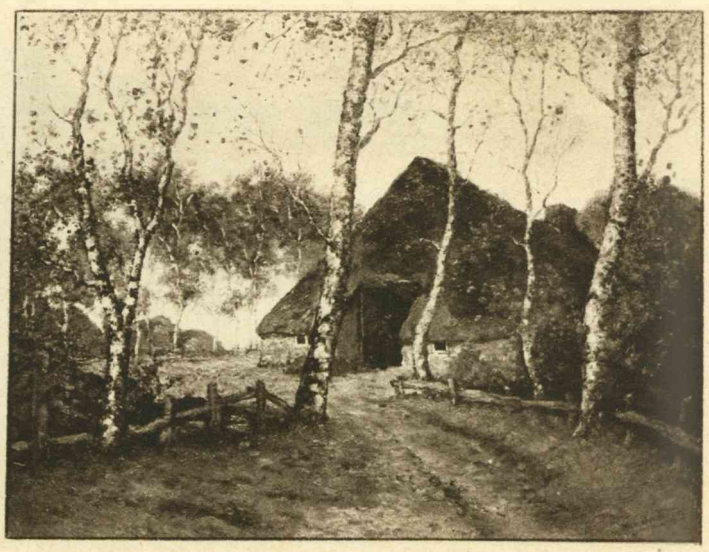
V.

G. ALTMANN. — „VOORJAAR".

JAN SIRKS. — „KOLENLOSPLAATS".

H. V. OOSTERZEE. — „HERFSTMIDDAG".